

LBRIS

We know
books

R.L. STINE

Seria

GOOSEBUMPS®

Cărțile care îți dau fiori

TITLURI APĂRUTE

Sânge de monstru

O aventură păroasă

Fantoma lătrătoare

Vârcolacul din mlaștina Fever

Atacul mutațiilor

Coșmarul din tabăra Regelui Marmeladă

Necazuri mari

Blestemul mumiei

Bun venit în casa morților!

Bun venit în tabăra de coșmar!

Fantoma de la teatru

Fantoma din vecini

Fetița care a strigat: Monstrul!

Plaja bântuită

Răzbunarea piticilor de grădină

Să devenim invizibili!

Zâmbește și mori!

Nu mă puteți speria!

Teribilul om de zăpadă din Pasadena

Noaptea păpușii

Nu coborâți în pivniță!

O zi în ținutul ororilor

R.L. STINE

Goosebumps

Cărțile care îți dau fiori

ZÂMBEȘTE ȘI MORI!

Traducere din limba engleză

AURA BĂRDESCU

editura rao

Zâmbește și mori! / R. L. Stine ; trad.: Aura Bărdescu,
- București : Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-776-053-8

I. Bărdescu, Aura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

R.L. STINE
Say Cheese and Die!

Copyright © 1992, Scholastic Inc.

Seria GOOSEBUMPS este creată de Parachute Press, Inc.

Publicată prin înțelegere cu Scholastic Inc., Broadway, New York N.Y.10012, USA

Toate drepturile rezervate

GOOSEBUMPS – CĂRȚILE CARE ÎȚI DAU FIORI
și logo-ul sunt mărci înregistrate de Scholastic, Inc.

Traducere din limba engleză
AURA BĂRDESCU

© Editura RAO, 2015
pentru versiunea în limba română

- 2015 -

ISBN 978-606-776-053-8

1

- Nu prea ai ce să faci în Pitts Landing, zise Michael Warner, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor săi scurți și tociți.

- Da. Orașul ăsta chiar e o văgăună, spuse Greg Banks.

- Da, da, confirmară cu un mormăit Doug Arthur și Shari Walker.

*Pitts Landing e o Văgăună*¹. Aceasta era deviza de pe blazonul orașului, în opinia lui Greg și a celor trei prieteni ai săi. De fapt, Pitts Landing nu se deosebea prea mult de o mulțime de alte orașele cu străzi liniștite și peluze umbrite, cu case vechi și confortabile.

Dar iată că, într-o după-amiază plăcută de toamnă, cei patru prieteni pierdeau timpul pe alea din fața casei lui Greg, dând cu piciorul în pietre, gândindu-se cum ar putea să se distreze.

- Hai să trecem pe la Grover și să vedem dacă au venit reviste noi cu benzi desenate, sugeră Doug.

- Nu avem bani, Bird, îi spuse Greg.

Toată lumea îi spunea lui Doug „Bird”² pentru că semăna foarte mult cu o pasăre.

¹ „Pitts Landing is the Pits”, în original (n.tr.)

² Pasăre (engl.)

O poreclă mai bună ar fi fost „Stork”¹. Avea picioare lungi și slăbănoage și mergea cu pași mari. Sub claia de păr castaniu, pe care rareori îl pieptăna, se zăreau doi ochi căprui ca de pasăre și un nas lung, încovoiat ca un cioc. Lui Doug nu îi plăcea să i se spună Bird, dar se obișnuise.

– Am putea totuși să *ne uităm* la reviste, insistă Bird.

– Da, ca să țipe Grover la noi, spuse Shari.

Își umflă obrazii imitându-l destul de bine pe morocănosul proprietar al magazinului: „*Plătești sau doar caști gura?*”

– El se crede grozav, spuse Greg, amuzat de imitația lui Shari. E un ticălos.

– Cred că săptămâna asta apare ultimul număr din *X-Force*, spuse Bird.

– Tu ar trebui să faci parte din *X-Force*, spuse Greg dându-i un cot în joacă. Ai putea să fii Bird Man. Ai fi grozav!

– Toți ar trebui să facem parte din *X-Force*, spuse Michael. Dacă am fi supereroi poate că am avea și noi ceva de făcut.

– Ba n-am avea, spuse Shari imediat. Nimeni nu comite nicio infracțiune în Pitts Landing; pe cine și ce să combatem?

– Da, am putea să combatem buruienile, sugeră Bird, care era bufonul grupului.

Ceilalți râseră. Toți patru erau prieteni de mult timp. Greg și Shari erau vecini și părinții lor erau foarte buni prieteni. Bird și Michael locuiau la doar câteva case depărtare.

¹ Barză (engl.)

– Ce-ai zice de un meci de baseball? sugeră Michael. Am putea să mergem pe teren.

– În niciun caz, spuse Shari. Nu se poate juca în patru oameni.

Își îndepărtă un fir de păr cărlionțat care îi căzu-se pe față. Shari purta un tricou galben, larg și o pereche de colanți verzi.

– Poate mai găsim și alți copii pe-acolo, spuse Michael, luând o mână de pietriș de pe alee și lăsându-l să-i alunece printre degetele grăsuțe.

Michael avea părul scurt, roșcat, ochi albaștri și fața plină de pistrui. Nu era chiar gras, dar nici nu puteai spune că e firav.

– Haideți să jucăm baseball, insistă Bird. Am nevoie de antrenament. Campionatul diviziei mele începe în câteva zile.

– Little League¹? Toamna? întrebă Shari.

– E un campionat nou, de toamnă. Primul meci este marți după ore, explică Bird.

– Hei, să știi că venim să te vedem, spuse Greg.

– Venim doar ca să te vedem cum ratezi, adăugă Shari.

Hobby-ul ei era să îl tachineze pe Bird.

– Și pe ce post joci? întrebă Greg.

– Gard pe teren, aruncă Michael.

Nimeni nu râse. Glumele lui Michael n-aveau niciodată haz.

Bird dădu din umeri.

– Probabil, jucător exterior. Dar cum se face că nu joci și tu, Greg?

¹ Campionat de baseball pentru copiii de 8-12 ani (n.tr.)

Cu umerii lui largi, cu brațele și picioarele musculuoase, Greg era atletul înăscut al grupului. Era blond și chipeș, avea ochii verzi strălucitori și un zâmbet larg și prietenos.

– Fratele meu, Terry, trebuia să se ducă să mă înscrie, dar a uitat, spuse Greg, cu o față dezgustată.

– Unde e Terry? întrebă Shari căreia îi cam căzu-se cu tronc fratele mai mare al lui Greg.

– A început să muncească în fiecare zi, după școală și sâmbăta. La Dairy Freeze, îi spuse Greg.

– Hai să mergem la Dairy Freeze! exclamă Michael plin de entuziasm.

– N-avem bani, ai uitat? spuse Greg, supărat.

– O să ne dea Terry cornete pe gratis, spuse Michael, aruncându-i o privire plină de speranță lui Greg.

– Da. Cornete gratis. Dar fără înghețată în ele, spuse Greg. Îl cunoști doar, nu glumește când e vorba de principiile lui.

– Ce plictiseală! se plânse Shari, uitându-se la salturile unui sturz pe cealaltă parte a străzii. Ce plictiseală să tot stai în picioare și să vorbești despre cât de plictisiți suntem!

– Am putea să ne așezăm și să vorbim despre cât de plictisiți suntem, sugeră Bird cu gura schimonosită într-un zâmbet prostesc, același pe care-l afișa de fiecare dată când făcea o glumă proastă.

– Hai să ne plimbăm, să alergăm, să facem totuși ceva, insistă Shari.

Traversă pașiștea și începu să meargă pe marginea bordurii, balansându-se pe vârful baschetilor ei albi și unduindu-și mâinile ca un acrobat pe sârmă.

Băieții o urmară, intrând în acest joc, un fel de „Faceți toți ce fac și eu“, toți mergând și balansându-se pe marginea bordurii la fel ca ea.

Un cocker curios apără brusc dintr-un gard viu, lătrând agitat. Shari se opri ca să îl mângâie. Câinele, care dădea din coadă – mai bine zis, dintr-un rest de coadă – încântat, o linse pe mână de câteva ori. Apoi își pierdu interesul și dispără în spatele tufișurilor.

Cei patru prieteni își continuară drumul, mergând pe bordură, împingându-se între ei și încercând totodată să-și mențină echilibrul. Apoi traversară strada și trecură pe lângă școală. Câțiva băieți mai mari aruncau la coș și câțiva copii jucau miuța pe terenul de baschet, dar nu era niciunul pe care să-l cunoască.

Trecură de școală, dădură colțul și își continuară drumul pe lângă casele atât de cunoscute lor. Apoi, chiar în dreptul unui mic loc împădurit, se opriră ca să privească o peluză care cobora în pantă, unde iarba nu mai fusese tăiată de luni întregi; locul era plin de buruieni înalte și de arbuști zdrențuiți, lăsați să crească în voie.

Puțin mai sus, aproape ascunsă în umbra unor stejari enormi și bătrâni, se vedea o casă mare și dă-răpănată. Casa părea să fi fost o splendoare odinioară: avea trei etaje, șindrila de culoare gri și o verandă acoperită; acoperișul roșu al casei era oblic, cu coșuri înalte pe fiecare parte. Dar văzând geamurile sparte de la etajul doi, șindrila ruptă, murdărită de ploi și de vânturi, acoperișul găurit și obloanele care se bălăngăneau la geamurile prăfuite îți dădeai seama că nimeni nu se mai ocupase de ea.

Toată lumea din Pitts Landing o știa sub numele de Casa Coffman. Coffman era numele scris pe cutia poștală care acum se desprinsese și atârna într-o parte.

Dar casa fusese părăsită cu mulți ani în urmă – Greg și prietenii lui nu și-o aminteau altfel.

Iar oamenii le plăcea să povestească lucruri stranii despre casă: întâmplări cu fantome, crime și alte lucruri bizare care, chipurile, se întâmplaseră acolo. Dar mai mult ca sigur, toate erau doar niște povești.

– Hei, știi ce am putea să facem ca să ne distrăm, spuse Michael, privind îndelung casa cufundată în întuneric.

– Ce? Ce tot zici? întrebă Greg, nervos.

– Hai să intrăm în Casa Coffman, spuse Michael, începând să meargă printre buruieni.

– Oau! Ai înnebunit? îl întrebă Greg, grăbindu-se să îl prindă din urmă.

– Hai să intrăm, spuse Michael, cu ochii săi albaștri strălucind în soarele după-amiezii, ale cărui raze se strecurau printre crengile stejarilor înalți.

– Voiam o aventură. Ceva incitant, nu-i așa? Hai-deți să încercăm!

Greg ezită. Măsură cu privirea casa și simți cum îl trec fiori reci pe șira spinării.

Tocmai voia să zică ceva, când o formă nedeslucită țâșni din desișurile înalte și îl atacă!

2

Greg căzu la pământ.

– Au! țipă el.

Apoi își dădu seama că ceilalți râdeau.

– E cockerul ăla tâmpit! țipă Shari. A venit după noi.

– Marș acasă, javră! strigă el.

Câinele se duse până la bordură, se întoarse și se uită la ei, dând din coadă.

Simțindu-se prost pentru că se speriasse atât de tare, Greg se ridică alene, așteptând-se ca prietenii să-l consoleze. Dar aceștia priveau duși pe gânduri Casa Coffman.

– Da, Michael are dreptate, spuse Bird, bătându-l pe Michael tare pe spate, atât de tare, încât acesta tresări de durere și se întoarse ca să-l plesnească pe Bird.

– Hai să vedem ce-i înăuntru!

– În niciun caz, spuse Greg, făcând un pas înapoi. Vreau să spun că locul ăsta e cam sinistru, nu credeți?

– Și? ripostă Shari, alăturându-se lui Michael și lui Bird, care repetară întrebarea ei.

– Și... nu știu, replică Greg.

Nu-i plăcea s-o facă pe înțeleptul grupului. Cei înțelepți sunt mereu luați în bătaie de joc. Se considera mai degrabă nebun și îndrăzneț. Dar, nu se știe cum, el se pricopsea mereu cu eticheta de înțelept.

– Nu cred că ar trebui să ne ducem acolo, spuse el, uitându-se la casa veche și părăsită.

– Parcă ai fi un pui de găină, spuse Bird.

– Lașul! se băgă și Michael.

Bird începu să cotcodăcească și să dea din mâini de parcă ar fi avut aripi. Cu ochii lui mici, pătrunzători și cu nasul încovoiat, chiar arăta ca o pasăre.

Greg nu voia să râdă, dar nu se putu abține.

Bird îl făcea întotdeauna să râdă.

Se pare că imitația lui Bird puse capăt discuției. Continuară să meargă și ajunseră la o scară de beton, pe jumătate surpată care dădea în verandă.

– Ia uitați-vă! Fereastra de lângă intrarea principală este spartă, spuse Shari. Putem să intrăm și să deschidem ușa.

– Super! spuse Michael plin de entuziasm.

– Chiar vreți să facem asta? Greg trebuia să întrebe asta, având în vedere că el era „înțeleptul“. Și cum rămâne cu Spidey?

Spidey era un bărbat ciudat de vreo cincizeci sau șaizeci de ani, pe care îl văzuseră bântuind prin oraș. Se îmbrăca întotdeauna în negru și se târa de colo colo, cu picioarele lui lungi și slăbănoage. Arăta exact ca un păianjen negru, așa că toți copiii îl strigau Spidey¹.

Era clar că nu avea casă. Nimeni nu știa nimic despre el – de unde venea, unde trăia. Dar o grămadă de copii îl văzuseră învărtindu-se în jurul Casei Coffman.

– Poate că lui Spidey nu îi plac vizitele, îi avertiză Greg.

¹ Cuvânt derivat de la substantivul *spider* (engl.), păianjen

Dar Shari deja escalada geamul spart ca să intre și să deschidă ușa din față. Imediat cum intră, apăsă mânerul rotund din alamă și ușa cea grea din lemn se deschise, mișcându-se din toate încheieturile.

Unul câte unul, pășiră în holul de la intrare, Greg uitându-se mereu în urma lui nemulțumit. În casă era întuneric. Numai niște raze timide de soare reușeau să se strecoare printre copacii stufoși din față, desenând cercuri palide de lumină pe covorul tocit de pe podea.

Podeaua scârțâia la fiecare pas pe care îl făceau. Greg și prietenii lui trecură prin salon, a cărui unică mobilă era alcătuită din câteva cutii goale luate de la vreun magazin alimentar rezemate de un perete.

„Asta o fi mobila lui Spidey?“ se întrebă Greg.

Covorul din sufragerie, tot atât de învechit precum cel din hol, avea în mijloc o pată întunecată, ovală. Greg și Bird, care se opriseră în prag, o observară amândoi în același timp.

– Crezi că e sânge? întrebă Bird, cu ochii aprinși de emoție.

Greg simți un fior rece străbătându-i șira spinării.

– Poate-i doar ketchup, răspunse.

Bird râse și îi dădu o palmă zdravănă pe spate.

Shari și Michael explorau bucătăria. Când Greg îi ajunse din urmă, ei tocmai se holbau la tejgheaua plină de praf din bucătărie. Băiatul văzu imediat ce le atrăsese atenția: pe tejghea erau doi șoareci gri, grași, care se uitau fix la ei.

– Sunt simpatici, spuse Shari. Arată exact ca niște șoricești din desenele animate.